

D II 180927

glas

slovenske kulturne akcije

Leto VII. - 1, 2 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 31. 1. 1960

PETI LETNIK MEDDOBJA

Peti letnik publikacij založbe Slovenske kulturne akcije začenja prvi zvezek petega letnika revije Meddobje (št. 1-2). Peti letnik je jubilejni in prav je, da ga začenja revija, ki je dala Slovenski kulturni akciji najvidnejši izraz; brez revije bi Kulturna akcija ne bila, kar je.

Ne bi bilo novega rodu v slovenski poeziji in prozi, saj sta prav ti dve zaorali v tolikšno globino, da sta v veliki meri oblikovali duhovni obraz emigracije in sodobnega slovenstva. Ker izhaja revija v tujini, more reševati in posredovati slovenstvu vrednote sodobnosti, ki bi verjetno imele drug obraz in vsebino, če bi se vanje vraščali deset ali dvajset let pozneje.

Revija obravnava poglavja slovenske literarne zgodovine in umetnostne ustvarjalnosti in sicer z vidikov, ki jih kulturni delavec v domovini ne sme ali ne more upoštevati. Umetnost slovenstva se izpopolnjuje s tem, kar se ustvarja v zamejstvu in v svobodnem svetu.

Eseji in razprave so kakor kažipot, kakor merilci časa in prehojene poti. Revija je z njimi zastavila sodobno problematiko slovenstva v okvir, v katerem se rešuje usoda vsega človeštva in gotovo bodo nekateri eseji in razprave pravi dokumenti za študij temeljev, na kaere se je naslonilo oblikovanje naše duhovnosti.

Štirje letniki revije zajemajo nad tisoč dvesto strani; vendar v tem ni glavni pomen. Glavni pomen ostaja le v tem, da se je zbral okoli revije rod, ki je z njo izdelal program, ki ne nosi v sebi nobenih sledov dirigiranosti ali hotenosti, pač pa izvira iz bogastva spoznanj in doživetij, ki prevevajo Slovence na vseh kontinentih.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

SVET JE V KRIZI, NISO PA V KRIZI IDEJE IN KULTURA. DOKLER LJUDJE VERUJEJO VASE IN V SVOJE POSLANSTVO. SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA OPRAVLJA DELO REŠEVANJA NASIH DUHOVNIH VREDNOT. PODPRITE JO Z VPLAČILOM JUBILEJNE NAROČNINE -- GLAS PA PODPRITE Z DAROVI V NJEGOV TISKOVNI SKLAD.

MEDDOBJE

Dotiskan je prvi zvezek petega letnika revije Meddobje (V. - št. 1-2). Navajamo vsebino:

PESMI: *Karel Vladimír Truhlar* (Rim): Razpadajoči most, Golobje v dežju; *Vladimír Kos* (Tokio): Moje vrtnice, Nevečni Rim, Pakrogi, Trilogija v sušcu.

PROZA: *Branko Rozman* (Buenos Aires): Zloč nec.

RAZPRAVA: *Anton Kacin* (Gorica): Začetki slovenskega leposlovnega ekspresionizma.

ESEJI: *Milan Komar* (B. Aires): Razmišljanja ob razgovorih II; *Črke besede misli*: Potovanje skozi čas (Ruda Jurčec, Buenos Aires); *Čas na tribuni*: Iz zapiskov neznanega pisatelja (Zorko Simčič, Buenos Aires); *Črta in prostor*: Marjanca Savinškova (M. Marolt, Buenos Aires).

KRITIKA: *Knjige*: Moj vtis ob branju Balantčevih pesmi (Vladimír Kos, Tokio); Neva Rudolf, Čisto malo ljubezni - Južni križ (Tine Debeljak, Buenos Aires).

ZAPISKI: Kocbekove pesmi na tržaškem radjuju (R. Vodeb, Louvain); Župančičeva pisma Salviniju (R. Vodeb).

PRILOGA: Posmrtna maska škofa dr. Gregorija Rožmana, deo Franceta Goršeta, Cleveland.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Izšlo:

DANTE BOZANSKA KOMEDIJA - I. del PEKEL

Prevedel Tine Debeljak

Prednaročniki lahko dvignejo v pisarni SKA, ali pa bodo prejeli knjigo po pošti, brž ko bo mogoče.

Za ostale je cena izvodu: Broš.: 70.—; vezan: 100.— pesov.

Dotiskano:

MEDDOBJE

V. letnik — številka 1-2

TARIFA REDUCIDA

Concesión 6228

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 624.770

PX 694/1967

Jubilejno naročnino za peti letnik publikacij so plačali: Kersnik Boris, Mar del Plata 800.- dr. Vojko Arko, Bariloche 800.-; Kertelj Stanja, ZDA, 25.- dolarjev; Horvat Avgust, Morón, 800.- pesov; Tičar Beno, R. Mejía, 800.- pesov; Mikelj Jože, R. Mejía, naročnina in dodatek za tisk. sklad 600.- pesov; č.g. Jan Ivan C.M., Lanus, 500.- pesov.

Neimenovani je na račun jubilejne naročnine vplačal 300.- pesov. Za tiskovni sklad "Glasa" je poslal Pavel Kveder, Kanada, 1 dolar. Vsem se najlepše zahvalujemo!

— Beograjski književnik Zoran Mišić je v Parizu pri založbi Seghers izdal ob koncu 1959 še Antologijo sodobne jugoslovanske poezije v francoščini; leto dni prej je pri isti založbi izšla že Antologija jugoslovanske proze. Založba Seghers je knjigi izdala v sodelovanju s Publicističkim izdavačkim zavodom v Beogradu, ki je pa pri izbiri gradiva in določitvi urednika postopal samovoljno. Društvo slovenskih književnikov v Ljubljani ima tudi odsek za zveze s tujino, pa sta Društvo in odsek izvedla o izidu Antologije šele iz časopisov. Ko je izšla Antologija jug. proze, je med slovenskimi književniki završelo in revija Naša sodobnost je o tem mnogo pisala. Ob izidu Antologije jug. poezije v Mišićevi redakciji se je nezadovoljstvo v Sloveniji še povečalo in tokrat Društvo slovenskih književnikov ni protestiralo samo pri zavodu v Beogradu, ampak je o nekorektnem ravnanju omenjenega zavoda obvestilo vse druge Zveze pisateljev po ostalih republikah Jugoslavije. Na stran slovenskih književnikov sta se do konca 1959 postavili samo Društvi v Sarajevu in v Beogradu. Esejist in kritik Bojan Štih objavlja v Naši sodobnosti (štev. 12 1959) daljši esej o novi aferi in med drugimi pravi:

"V Antologijo jugoslovanske proze je Mišić uvrstil osemindeset pesmi devetnajstih sodobnih jugoslovanskih avtorjev. Urednik sam je napisal uvod in je tudi vse pesmi sam prevedel. Vendarle pa bralec zaman prelistava knjigo, da bi ugotovil, iz katerega jezika, oziroma iz katerih jezikov... francoski bralec si mora sam odgovoriti, zakaj se uredniku ni zdelo važno, da bi povedal, katere pesmi iz slovensčine in katere iz drugih jugoslovanskih jezikov... Vsiljuje se nam prepričanje, da slovenska literatura pač ni v območju Mišićeve spoznavne. V Mišićevi Antologiji namreč slovensko poezijo zastopajo trije pesniki in sicer: Jože Udovič in Cene Vipotnik z eno pesmijo, Dane Zajc pa z dvema pesmima. Vprašati se moramo, ali je tak skromen izbor iz slovenske poezije le posledica naključja, ali pa moramo videti v njem izraz določenega in jasno opredeljenega odnosa do sodobne slovenske literature. Preden pa bomo skušali odgovoriti na gornje vprašanje, si moramo ogledati, po kakšnih načelih se je ravnal urednik, ko je sestavljal Antologijo. V uvodni besedi je Mišić zapisal, da je omejil svoj izbor na žive avtorje in na avtorje, ki so umrli pred vojno ali po njej. Primerjajmo urednikov kriterij z dejstvi iz slovenske poezije. Med vidnimi slovenskimi pesniki, ki bi prišli v poštev, moramo imenovati Alojza Gradnika, Antona Seliškarija, Antona Vodnika, Bo-

PET PISEM in EN KOMENTAR

Ena ne preveč prijetnih nalog ob koncu leta je pregled in arhiviranje letoletne korespondence. Mnoga pisma so prinesla lepe novice, a še več jih je bilo prepojenih z dvomi in s težkimi načrti. Sredi vročine prazničnih dni krog zadnjega dne v letu — zdi se, da se je sonce zakopalo v vsak list in da hoče s pismi vred med arhivne platnice — še enkrat pregledujemo daljše besede in spoznavamo: ena zmaga popravi deset prejšnjih porazov, eno bodrilno pismo vrne človeku veselje do dela, tisto veselje, ki mu ga jih je morda deset grenkih uničilo...

— — — — —

"... še veste, kako sem še pred letom dni iskal službo, da preživim sebe in svojo družino. Bilo je hudo, ker ni bilo nikogar, s komer bi se mogel pomeniti. Smejali se boste, a drži: edini prijatelj mi je bil Vaš Glas in vse tiste dolge mesece sem se samo bal, kdaj mi ga boste ukinili, kajti odkar izhaja in ga prejemam, niti enega centava še nisem zanj dal. Tudi če bi hotel — od kod naj bi ga vzel? — Danes pa sem zaslužil lepo vsoto denarja in od nje Vam pošiljam tisočak za tiskovni sklad..."

— — — — —

"Po dolgih mesecih sem se vrnil v vas. A-ovi so me povabili na večerjo in sredi prijetnega pogovora sem zvedel kup novic iz mesta. Sredi večerje se je gostitelj dvignil: 'Nocoj, dragi moj, praznujejo v Buenos Airesu petletnico Kulturne akcije.' Pogledal je na uro, 'Danes, ob tej uri, ob tej minuti, se pričinja slavnostni večer...'

Nalil je svoji gospe, meni in sebi do roba.

'Na zdravje njej in vsem krog nje!'

V tistem trenutku se je tisočsedemsto kilometrov od nas moral odpreti zastor. Ali so tisti na odru ali oni v dvorani začutili, da smo med njimi?"

— — — — —

Prijatelj iz sosednje države je prišel na obisk z ženo in z dveletno svetlolasko. Govorimo o knjigah, o narodni zavednosti, o vzgoji, o domovini in tujini. Dveletna Marjetka stoji pred steno, na kateri visi Perkov motiv z Dolenjske.

'Mi imamo tudi slike doma...', se oglasi mala.

'iNe-mo-go-če...', se ji začudim.

'Kajne, mama?' Gleda mamó, potem mene in važno kima.

'Da, čigava je tista v sobici? Tista z mamó in s fantkom v naročju?'

'Volovškova!' Tako hitro in na glas odvrne mala, da kar ostrmim. 'Milan Volovšek.' Ti zlomek. Jezik se ji še opleta, ampak kako je to povedala...

'In tista v dnevni sobi, tista z belimi hišicami in rdečimi strehami?'

'Barrrra Rrremec!' kar zakriči mala, ponosna na svoje znanje pa tudi na komaj pred dnevi pridobljeno izgovorjavo težke črke.

‘In kdo je naslikal tistega konja ob vodi?’

‘Peeeeerko...’ Glas ji pane in samo pokaže na slike na steni pred seboj. ‘Ta.’

‘Res imam hrano. Skoraj vsak dan, toda kakšno hrano! Tudi streho imam zagotovljeno nad seboj — a skoraj že mesec dni spim na operacijski mizi v naši zasilni ambulanci. Potem še pritisak problemov. Včasih cele tedne nimam beliča v žepu in težko je vedno prositi. Vsi tokaj živimo dobesedno od miloščine in dolgov. In poleg tega: jaz sem literarno strahotno sam, do obupa sam. Nihče ne govori mojega jezika, z nikomer se ne morem pomeniti o mojem pisanju, dvakrat na leto me obišče Meddobje, da mi znova vlije olja na ugašajočo leščerbo... Največkrat me obide misel, da nima smisla nadaljevati, potem pa me spet zgrabi veselje, spet začnem delati... Ne nehajmo ustvarjati, pa čeprav napišemo na dan samo pol strani...’

‘Pred tednom dni sem pobegnil iz Jugoslavije. Včeraj sem dospel v Nemčijo, toda moja pot je v Italijo. Kako bom prišel tja, še ne vem, a bom prišel in tam bom študiral teologijo. Danes sem srečal g. N. N. in dal mi je Vaš naslov. Dajte, lepo Vas prosim, pošljite mi Balantičeve Poezije. Že v Ljubljani sem zvedel, da ste jih zunaj tiskali, a jih še nisem mogel videti. Pošiljam Vam svoj začasni naslov: pošljite mi, lepo prosim, Balantiča in čeprav sem suh, suh, suh, dajte, pošljite mi čim lepše vezanega. Bom že kako uredil s plačilom, pa čeprav bo na račun česa drugega. Trenutno si želim samo to, da bi to pismo dospelo na pravi naslov in da bi kmalu dobil odgovor. Sporočite mi prosim, kam naj pošljem denar in koliko. Bom že kako uredil, zaupajte mi, prosim in pošljite knjigo čimprej.’

Prebiramo te in take vrstice in skrbi, s katerimi smo ob koncu starega leta gledali v prihodnjih dvanajst mesecev, začinjajo izginjati. Nikdar ne glejmo bodočnosti v prerožnatih barvah — toda tudi bati se nam ni treba ničesar!

Dokler bomo sprejeli vsako leto pet takih pisem, se nam ni treba bati ničesar. Naj se še tako mnogi v tujini v svoji kratkovidnosti potapljaajo v tuje vode in naj doma še tako skušajo uničiti slovensko besedo! — dokler bo en sam človek med nami pripravljen rajši dati denar za knjigo kakor za kos kruha, dokler bo nekdo sredi dnevnih skrbi še vedno hvaležen za štiri strani kulturnega branja, dokler bo ustvarjalec tudi sredi obupnih razmer še vedno prijemal za pero, dokler bo ena sama družina, v kateri bodo učili spoštovati dela slovenskih kulturnih delavcev — se ni treba bati ničesar!

Tisti dan, ko bo Ljubljana že brez zadnjega slovenskega časopisa in tisti dan, ko ne bo več govora o slovenskih slikarjih, skladateljih — bodo že tleli v srečih, razkropljenih po svetu, novi nevidni ognji.

Srečno novo leto vsem skupaj!

B. Š.

ža Voduška, Edvarda Kocbeka, Mileta Klopčiča, Mateja Bora, Kajetana Koviča. Iva Minatiča in druge, med tistimi pa, ki so umrli med vojno ali po njej, moramo imenovati vsaj šestorico: Karla Destovnika - Kajuha, Mirana Jarca, Otona Župančiča, Iga Grudna, Lili Novy in Pavla Golio... Mišičeva uredniška roka se je daleč izognila vsem tem... Vseh teh Mišič ne pozna... Če bi slovensko liriko poznal, bi se prepričal, da ni mogoče brez zlih posledic raztrositi po antologiji jugoslovanske poezije štiri pesni treh pesnikov in s tem odpraviti liriko nekega naroda, ki ima zaradi svoje umetniške vrednosti in človeške dragocenosti in pa zaradi svojega stilnega razvoja in idejnih posebnosti svoje naravno mesto na Parnasu evropskih nacionalnih književnosti in kultur. Seveda nihče ne zahteva od Zorana Mišiča, da mora posvetiti vse svoje življenjske in ustvarjalne sile proučevanju slovenske literature. Hkrati s tem pa mu seveda nihče ne daje pravice, da na podlagi mimogrede pobranih obvestil z bliščem meritornosti vsiljuje tujemu bralcu svoje v bridko unitaristično meglo zavite vtise o slovenski literaturi. Kajti... slej ko prej mora zmagati v naši kulturni dejavnosti v tujini načelo, da sodobno jugoslovansko literaturo sestavljajo posamezne nacionalne literature, ki imajo v razvoju evropskih nacionalnih kultur svoje posebno mesto, pridobljeno od narave in zgodovine... zakaj znano je, tako nas uči zgodovina, da državne literature in kulture zaenkrat še ne obstajajo. Mišič pa je ravnal tako v prvi, kakor tudi v drugi Antologiji, kot da obstoji pri nas neka skupna nadnacionalna državna poezija in proza. Mi pa mislimo, da se ne velja sramovati in skrivati dejstvo, da v Jugoslaviji žive Srbi, Hrvati, Slovenci, Makedonci in ob njih še nacionalne manjšine, ki imajo svoj materin in literarni jezik in duhovno tradicijo. Moč sodobne kulture v Jugoslaviji je v enakopravnem sožitju teh nacionalnih kultur, ne pa v sramežljivem (če je res samo sramežljivo) skrivanju in zanemarjanju tega važnega dejstva. Mišičev primer nam opozorno pove, kako greši vsakdo, ki meni in upa, da je mogoče na trhljih ahistoričnih in anacionalnih principih zgraditi takoimenovano integralno jugoslovansko kulturo oziroma literaturo. Sicer pa Mišič nikakor ni osamljen v teh naporih, saj smo v zadnjem času zasledili še nekaj člankov s podobno tendenco, ki odriva posamezne nacionalne kulture v efemerne provincialne prosvete in pri tem pledira za ustanovitev nekakšne splošne literature (pri čemer se avtorji sklicujejo prav naivno na posamezne Goethejeve in Marxove misli)... Seveda pa bi bilo enostransko, če bi trdili, da je Mišičev uredniški postopek škodoval zgolj naravni celovitosti slovenske poezije. V njegovi antologijski in integralni enolončnici je zaradi njegovih načel izginila tudi resnična podoba poezije ostalih narodov Jugoslavije.

In ob koncu priporočilo: ta cvetober naj prebira urednik sam in z njim vred tisti, ki menijo, da Mišič more biti zastopnik jugoslovanskih literatur v tujini. Sicer pa lahko povabi Mišič k použití svoje enolončnice še mnogo duhovnih sobratov, med njimi prav gotovo tudi tiste, ki so na frankfurtskem knjižnem sejmu razstavili samo dve sami slovenski knjigi in to dva turistična vodiča. Zakaj od Zorana

(Dalje na 4. strani)

doma in po svetu

— Državna založba Slovenije je izdala II. knjigo Zgodovine narodov Jugoslavije. Knjigo ureja poseben uredniški odbor. Pri Prešernovi družbi je kodredna knjiga izšlo delo Franceta Bevka: Vihar, pri Mladinski knjigi pa je izšlo Bevkovo delo: Pastirci pri Kresu in plesu. Knjigo je ilustriral Tone Kralj.

— Koblar France, gledališki kritik, esejist in dolgoletni urednik Doma in sveta je slavil svojo sedemdesetletnico. V Naši sodobnosti je o njem napisal daljši esej Filip Kalan - Kumbatovič in se zlasti zadržal pri Koblarjevem delu na Akademiji za igralsko umetnost v Ljubljani. Koblar je bil več let rektor akademije.

— Pariška gledališča so začela zimsko sezono 1959-60 z deli Paula Claudela. Odeon, ki je drugo največje državno gledališče v Franciji, sta prevzela Jean Louis Barrault in njegova žena Madeleine Renaud in sta ga preimenovala v Theatre de France. Otvoritvena predstava je bila izvedba dela Te te d'Or (ki ga je Claudel napisal pred konverzijo (torej pred 20. letom starosti). Claudel sam je želel, da delo nikdar ne bi prišlo na oder; premiera je delo publiki šele odkrila. — Jean Vilar je v dvorani Trocadera začel sezono s Claudelovo dramo La Ville, vendar je ogromnost dvorane izvedbi škodila. Glavno gledališče Comedie française pa je uprizorilo misterij Marijino oznanjenje.

— Lastnik velike francoske založbe Grasset je postal ob koncu svojega življenja pisatelj in esejist in je dvojje njegovih del pri-

šlo v učbenike francoske literarne zgodovine. Po drugi svetovni vojni je prevzel vodstvo podjetja njegov nečak, ki je v letu 1959 izdal svoj prvi roman Au pied du Mur — in prejel zanj Prix Femina, drugo najslavnejšo francosko literarno nagrado. Delo je izdal pod psevdonimom Bernard Privat in šele po podelitvi nagrade se je izvedelo pravo ime: Bernard Grasset.

— Drugo stoletnico Haendelove smrti so v Parizu skorajda sprejeli. Rešilo jih je gostovanje orkestra iz Stuttgarta, ki je prišel v pariško opero izvajati Haendelov oratorij Jefe. Delo po inenju kritike sicer ne dosega Messije, še manj pa delo Izrael v Egiptu, ki je baje najboljša Haendelovo delo, vendar so bile posamezne partije odlično podane in zasedene. Kritika zlasti hvali pevca Wunderlicha, ki da je trenutno najboljši lirični tenor na svetu.

— Club International de Poesie je v Parizu slavil drugo oblatnico svojega delovanja. Vodstvo kluba je za to priliko priredilo posebno slovesnost in so dali na spored branje pesmi brazilskih pesnikov. Zanimanje je bilo tolikšno, da tisti, ki so prišli nekoliko pozneje, niso mogli v dvorano, da si je bila prireditelj v eni izmed največjih dvoran Pariza. Pariški listi so navajali v komentarjih, da se opaža izredno zanimanje za poezijo.

— Mestna ljudska knjižnica v Ljubljani je med največjimi v Sloveniji. Po drugi svetovni vojni je postala naslednica nekdanje šentjakebske knjižnice. Konec leta 1958 je imela knjižnica v zalogi

39.000 različnih knjig v skoraj 67.000 zvezkih. Med temi skoraj 40.000 naslovi je skoraj 65% popolnoma sodobnih pisateljev. V letu 1958 je knjižnica nabavila 2312 novih knjig, ki so stale 1.667.000 dinarjev; med njimi je bilo 884 slovenskih, 349 hrvatskih, 425 nemških, 375 angleških, 166 francoskih, 90 italijanskih in 23 v drugih jezikih (knjig v ruščini torej več ne kupujejo). Knjižnica nabavlja nove knjige v 3 do 10 izvodih. Lansko leto si je izposodilo skoraj 97.000 bralcev več kakor 257.000 knjig; v primeri z letom 1957 je število bralcev poskočilo za 10%, število izposojenih knjig pa je padlo za 5%, to pa zaradi tega, ker je knjižnica izposojala od aprila 1958 knjige za 14 dni, medtem ko jih je izposojala poprej na teden dni. Slovenskih knjig je bilo izposojenih 139.000 ali 16.500 več ko leto dni poprej. Med njimi je bilo 100.000 leposlovnih, 27.600 mladinskih, 3.000 poučnih in 274 političnih. Sbornikov knjig (skoraj izključno v latinici) je bilo izposojenih 11.000, v nemščini 96.000, v angleščini 8.000 in v drugih jezikih 3.000. Med vsemi knjigami je bilo nad 90% leposlovnih. Zanimanje za slovensko knjigo narašča, dočim za nemške knjige pada (mlajši rod več ne zna nemški). Slovenske knjige kupuje knjižnica v 10 izvodih in jih da takoj v promet. Prvih šest mesecev je delo stalno oddano, v drugih šestih mesecih je mogoče dobiti kak izvod brez rezervacije, po enem letu pade zanimanje za pr. 20%, v tretjem letu po izidu pa je vedno kak izvod v knjižnici za kakih 14 dni ali mesec. Če pogledamo, katere slovenske pisatelje najbolj bere, nam številke podajo naslednji vrstni red: Bevk, Miško Kranjec, Finžgar, Vaštetova, Cankar, Ingolič in drugi. Vendar ta vrstni red ni točen, ker imajo nekateri pisatelji več knjig kot drugi. Zato so napravili pregled po drugem vidiku (z ozirom na število del posameznih pisateljev) in je bil izid naslednji: Finžgar, Seliskar, Ingolič, Vaštetova. Tuji pisatelji po priljubljenosti: Karl May, Jack London, Balzac, Haggard, Steinbeck, Sigrnid Undsetova, Jules Verne, Sienkiewicz. Med bralci je 28% mladine, 6% delavcev, 35% nameščencev; vendar tudi številke niso točne, ker si mladina n. pr. izposojuje knjige za vso družino. Izposojnina krije dobro četrtino cene knjige, dočim krije oblast s svojimi dotacijami ostale tri četrtine stroškov knjižnice.

(Dalje s 3. strani)

Mišiča do tpeke zgodbe iz Frankfurta je res samo en korak! Ta pa je lahko usoden za tistega, ki ga napravi."

Društvo književnikov v Ljubljani je na svoj protest pri zavodu v Beogradu prejelo odgovor, kjer založba pravi, da ji je izbiro Mišiča narekoval samo vidik, da "je Mišič priznan književnik". Za pomoč pri prevajanju so zaprosili slovenskega pisatelja Cirila Kosmača, ki pa je sodelovanje odklonil. Prepis vse korespondence je nato Društvo razposlalo vsem pisateljskim zvezam po republikah in prejelo iz Sarajeva odgovor, ki pravi, da se naj problem obravnava na eni od plenarnih sej Zveze književnikov, ker se "strinjamo z vami, da bi bilo treba v bodoče pri tiskanju podobnih antologij bolj skrbeti za vsako našo nacionalno kulturo posebej. Vsak tak konstruktiven predlog smo pripravljene podpreti". Udruženje književnika Srbije pa pravi v svojem odgovoru, "da sprejema razloge intervencije in meni, da bi širša diskusija o problemih predstavljanja jugoslovanske književnosti v tujini bila na mestu".

"GLAS" je štirinajstdnevnik. Izdaja ga Slovenska kulturna akcija, Alvarado 350, Ramos Mejia, FCNDFS, Bs. Aires, Argentina. Ureja Ruda Jurdec. Tiska tiskarna "Federico Grote", Montes de Oca 320, Buenos Aires.